

BAJTÁRSI

LEVÉL

1963. XVI. évf. 3. sz. levél 21. oldal, Utrecht, 1963. márc. 10.

GONDOLJUNK 1848 MÁRCIUS 15-ÉRE!

Egy otthoni képesujság - a szovjet szócsöve- jutott a kezembe. Ott többek közt Moszkva képben és írásban, mint "a béke fővárosa", szerepelt. Ezt az időszerűtlen hazugságot legjobb lenne a 660 millió kínai felé hangoztatniok.

Az 1848 előtti igaz magyarság békétlenül, mert szabadság nélkül élt.

Nem voltak "rendes takt", és az ország lo adminisztratora az osztrák császárság árnyékában sok törvényellenességet követett el.

Nem volt hitel, de igazi kereskedelem sem az osztrák védvámok miatt. Nem volt szabad a számra nézve legtöbb jobbágy földmivesnek gazdát cserélnie, de az újságíró és a költő sem tehette közzé a legjobb gondolatait, -az osztrák ellenőrzés miatt-.

A nagy széchenyi István 1825 óta a magyar népnek nemzetté formálása érdekében valóságos hősi harcot folytatott, és Kossuth, a Pesti Hírlap életet adó vezércikkeivel ugy felrázta a nemzetet, hogy a gondolkodó főket és a nemesen érzőket -a haladás érdekében- a láthatatlan zászló alá sozozza...

A nemzet magára találásának és a saját belső ereje felismerésének az ünnepe 1848 március 15! A legnagyobb réteg, a földmives osztály, végre megtalálja a helyét magyar földön. Ennek adnak hangot a márciusi ifjak és ugyanakkor a Pozsony-i országgyűlés követői, Kossuthtal együtt, - Bécsben.

1848 március 15-én a szabadság gyűjtőfogalom mindent jelent, mert utána az első felelős magyar miniszterium a céltudatos munkának és a haladásnak szabja meg az alapját...

Mérföldkő 1848 március 15! a magyar nemzet történetében. A nemzet együtt akart haladni a felvilágosult nemzetekkel, és hogy annyi munka s eredmény után 1945-ben sok nemzettel együtt még a szabadságát is elvesztette, az az önző, nagy nemzetek politikai szűk látókörét avagy bűnösségét mutatja.

A szovjet egyre a békéről beszél, de időnként mégis elárulja a világalomra törő, gonosz álmait. Közben méltán fél a hatalmas lakosságu szomszédjától, -és a nagy gondjait megérdemli.

Az emigráció szétszórtságában vagy elszigeteltségében a régi március kell, hogy ismét egy táborba szólítson minket!

Seregszemlénken a vezetők azon legyenek, hogy ifjuságunk magyar maradjon és a történelmünket, annak tanúságait se felejtse el!

Tanulása és munkája közben pedig arra kell gondolnia, hogy szoros kapcsolatban maradjon azzal a jelenlegi, szegény magyar hazával, amelynek földjéért -a véget nem érő harcok alatt- annyi hozzátartozója, rokona és őse áldozta az életét!

ERDÉLYI MÁRCIUS.

Egy tizenötös szám. És március:
Az első tavasz-hónap közepe.
Kimondottan így egyszerűn,
Ne féljeteK, ne féljen senkise.

Ne féljeteK; nem tüzesednek át
Halk hangolás után a vers-sorok,
Nem temetni és nem lázítani,
Csupán figyelmeztetni akarok.

Oly csendben nő a versem, mint a fű,
Ugy duzzad, mint a rügy duzzad a fán;
Nem szavalok, -szavaltunk eleget,
-Nagyon sokat- március idusán.

Volt egy tanítóm akkor, -igazi,
Nagy nevelő, -gyökérig lehető.
Ő mondta: csak úgy ünnep ez a nap,
Ha munkát s imát összefoglaló.

Magányos hangját zsvivaly nyelte el...
Lavina dörgött. Most, -a kó alatt
Számunkra csak csendes növekedés:
Valóban munka s imádság maradt.

De szárny kell munkához és imához is!
Szárny, mely röpit s forrás, mely enyhét ad.
Tört szárny, beomlott kutfő: -mégis élet,
Mégis üdvösség az a régi nap.

Testvér, látod: én nem járok tilosban,
De te is hidd: nem tilalmas dolog
Magsimogatni othon a fiókban
Egy poros, régi, kicsi szalagot.

Aztán... menni a hétköznapok utján,
Császárnak megadni, mi az övé,
S maga részét minden hatalomnak,
De Istennek is, ami Istené.

Reményik Sándor.

oooOooo

REME NYKEDJUNK... HIGYJUNK...

"Nyugosznak ők a hős fiak duló csaták után..." mondta a költő, mert megtették mindazt, mit megkövetelt a Haza.

A mi történelmünknek alig van lapja, amelyen ne az állna: ismét harcol a magyar. Hol szabadságáért, függetlenségéért, hol országa területét megrabolni törekvők ellen kell harcolnia, máskor a keresztet kell védenie, de hányszor vérzett a Hazától, a magyarságtól idegen érdekek védelmében? Es mégis harcolt, mert ezt követelte tőle Hazájának fekvése, ezt követelte harcos erénye, ezt a nyugati kultúra legelőbbre tolt bástyájának védelme, ezt követelte becsülete. Legtöbbször -ugyis írhatnám mindig egyedül- magára utaltan, segítő társak nélkül!

Es mi volt e tengernyi véráldozat ellenértéke? Elismerés helyett rosszindulat, gáncsoskodó bírálatok, függetlenség helyett elnyomás, elszegényítés, rabság.

A keserű kiábrándulások mégsem tudták kiverni kezéből a Hont védő kardot, mert mindig remélt. A vesztett csaták utáni sebeiből felgyógyult, új erőre kapott, hogy amit nem sikerült akkor elérnie, majd máskor...

Bizott Istenében, bizott vezetőiben, akik majd alkalmas időben diadalra juttatják azt a zászlót, amely oly sokszor letört.

Március a tavasz hónapja. Ahogy a természet halotti fehér leplét a tavasz ereje elüzi, megsemmisíti, újból zöldül, virul a határ, újból madárdaltól hangos a róna: újra él a halottnak vélt természet.

Ma látszólagosan nem dul a harc Hazánk határain belül, -legalább is harceszközökkel nem. A halotti leplet azonban a terror bo- ritja rá. A szivekben, a gondolkodó agyban, az imádságban pedig ott van az ellenállás, a harc, de -a helyzethez mérten- ahogy lehet..

A magyar anya ma is magyarul tanítja imára a még beszélni alig tudó kicsinyét, ma is a honi röghöz való ragaszkodást példázza ki- tartásával az agyonkínzott, koravén arcu magyar apa.

Lehet-e feltámadás ebből a reménye vesztett, kilátástalan- nak látszó jelenből?... Lesz feltámadás!

Amíg a magyar anya nemzetfenntartó kötelességétől nem en- gedi magát eltántorítani, amíg a magyar gyermek magyarul imádkozni tud, amíg a magyar fiatalság erőt merit a multból, amíg a magyar férfiak em- lékeznek az ezer éven át Hazánkért életüket feláldozó elődeikre, amíg a szabad földön élők és az öt világrészben szétszórta magyarság nemcsak magyarnak érzi, de annak is vallja magát, és hazájának szeretetét, nyel- vünkkel s a dicső magyar multtal együtt beleneveli gyermekeibe...akkor, de csakis akkor -a terrorral a Hazánkra börtötött halotti lepel is csak hótakaró, melyet a tavaszi napsugár elolvaszt!

oooOooo

KÖNYÖRGÉS A JÖVŐKERT.

Végső és vallott nagy Valóság,
napod énbennem égve ég,
engedd, hogy szivedhez ajánljam
az unokáim életét
és akik majd utánuk jönnek
s az én vérem viszik tovább.
Mi lesz, ha a lelkükre nőnek
zakatoló gép-orgiák?
Mi lesz, ha majd fejükbe férköz
a fölényes sima-hideg
s reggel a mellényzsebbe dugják
jégszekrénybe tett szívüket?
Egy végső csepp, lehűthetetlen,
az én véramból felzokog
és vádol Téged, átkoz engem
s a zuzmarán is forni fog.
Szántál-e nekik lelkes lelket,
hogy nem hűvös és nem hamis?
Te ismered mind a jövőket,
mint ahogy tudtál rólam is
és irgalmas-kegyetlen ujjad
régől kimérte, merre hajt.
Adj nekik fojtogató vágyat,
álom-köpenyt, kemény föld-ágyat,
hogy bátran merjek halni majd.

Csiky Agnes Mária.

oooOooo

MIERT LETT MARTON CSENDŐR?

A mi falunk is olyan volt, mint sok más száz a magyar ég alatt. Fehérre meszelt házak hosszú soraiból, kacskaringós, cikk-cakkos utcákból állott, amelyeken tavasztól késő őszig a csikós ostora pattogott végig, majd a gulyás kolompja figyelmeztette a gulyába kijáró álla- tok gazdáit, s végül a kondás jelentkezett mélyhangu dudájával.

A pásztorok hiráda után az állatokat a fő utcán csopor- tosították, majd azon végig haladva közeledtek a nagy kiterjedésű legelő felé. Ilyenkor nyeritéstől, bögéstől, rőfögéstől és malac-sivitástól volt hangos a falu.

Egyik utcakeresztveződésnél, magas léckerítés mögött, hosszú, faszindelytetős ház húzódott mélyen be a nagy udvarba. A ház maga a má- sik utcáig terjedő gazdasági épületek nélkül is elárulta, hogy gazdája a tehetős emberek közé tartozik. Két nőtestvér tulajdonát képezte az, tekintélyes földbirtokkal.

./.

Az idősebb nőtestvér egy pesti, magasállású hivatalnokhoz, a fiatalabb pedig egy szomszéd falubeli gazdászhoz ment férjhez. Utóbbinak a férje, alig pár éves boldog házasság után, elhalt. A sok kérése ellenére özvegy maradt és a koros szülei mellett a gazdálkodást vezette. A szülei halála után a két nőtestvér a vagyonon nem osztozott, hanem a jövedelem felezésért az idősebb is a gazdaságban tevékenykedett.

A faluban lassanként mindenki megismerte a tanyára vagy a szállóba kocsizgató méltóságos asszonyt. Később pedig a lakosság részeseült is segítségével s szociális gondozásában. Bár kit ért a faluban gyász, vagy más csapás sulytott, a hugával együtt felkeresték azokat, s ha segítségükre szükség nem volt, akkor vigasztaltak. Az előljárósággal karöltve közreműködtek a falu rendezésében. Gyakran látogatták az iskolákat, és a szorgalmas tanulókat megajándékozták.

A méltóságos asszony, mint falun született, nagyvárosbani hosszú tartózkodása dacára, akadálytalanul és gyorsan beilleszkedett újból a falusi életbe. Nem így a rokonai, akik a városi fülledt, nyári hőség elől falura vágytak, de a falusi életnek egyes mozzanatait, így pl. a pásztorok kora reggeli híradása is, idegesítően hatott rájuk. Különösen a csikós ostor pattintásai szinte kétségbe ejtette őket. A kora reggeli csendben, hirtelen és elsőnek jött hatalmas ostor pattintásokat megszokni nem tudták. A környéken levő ablakok is belerezdültek abba. Nem csoda, ha a vendégek azoktól úgy féltek, mint ördög a tömjénfüsttől.

Nyár kezdetén, a rokonok minden levelükben ígérték: "Megyükb Máriám... Feltétlenül meglátogatunk!" De melleleg odavetették: "Csak tudod édes az ostor pattintás...?" Mária nem vette ezt a megjegyzést komolyan, hiszen őt nem idegesítette az, s megbiztatta rokonait: "No majd segítünk azon". Csak mikor közelgett a rokonok érkezésének az ideje, eszmélt arra, hogy milyen komoly ügyben is tett ígéretet. Most aztán törte a fejét, hogyan váltsa azt valóra?

No, aztán egyik reggelén magához vette a szilvóriumos üveget, s kiment a kiskapuhoz. Ott megvárta a csikóst, s köszöntötte:

-Jó reggelt Márton! Pattingat?-

-Adj' Isten méltóságos asszony! Csinalom, mert a kenyérért meg kell dolgozni.-

-Az bizony ugy igaz. De mondja csak, hogy viselkednek a lovaink?-

-Azok is lovak, mint a többi. Nincs rájuk panaszom, - egykedvűen kacsintott a szilvóriumos üvegre.

-Hát akkor Márton csak legeltesse a lovakat, hadd javuljanak. Megiszik ugy-e egy pohárkával?-

-Megver rögvést az Isten, ha kapok és nem iszom meg.-

-No, azért nem gondolom...-

-De tessék elhinni, a dolgozó emberben minden cseppje vérré válik - okoskodott a pohár kiürítése közben.

-Ugy mondják- mosolyodott el az urnó, majd így folytatta: Aztán csak pattingasson jó nagyokat itt a sarkon, mert az állatok az udvarban lármáznak és néha a cselédek nem hallják meg a pattintást, elkésnek, és akkor a lovakat végig kergetik az utcán. Nagyon félek, hogy nyargalás közben az apróbb állatokban tesznek kárt. Azt pedig nem szeretném, ha... akar még egy pohárkával?-

Miután Márton a pohárka után nyult, aggodón megjegyezte: -Hát a kártól Isten ments! Különbön... tessék csak rám bízni!-

Tüstént az utca közepén termett, és akkorát pattintott, hogy még a léckapu is megremegett. Mária aggodva gondolt a rokonaira.

Másnap reggel újból megajándékozta Mártont két pohárka szilvóriummal, kérésének teljesítéséért járó honoráriumul. A következő napon is, sőt azt követően közel három héten át így folytatta.

Márton lassanként kezdte azt megszokni és a sarkon nagy karlendítésekkel szelte ostorával a reggeli friss levegőt.

Az egyik reggel azonban szörnyű csapás érte: az urnó hiányzott a kapuból. Nem is anyira ó, mint a szilvórium. Kedvtelenül, lankadó karral mégis lemérte az odaváló suhintásokat.

-Majd holnap... Talán a mait is pótolja-vigasztalta magát, nagyot köszörülve a torkán. Azonban a legnagyobb meglepetésére és mondjuk keserűségére, másnap reggel sem találkoztak.

-Ejnye no! Csak nem beteg? Mert az... el nem hihető- morfondírozott magában.

tésből nem tudta a nagy családját fenntartani. Előző este is magával vitte a zsákot, de hogy honnan akart valamit hozni, azt neki nem mondotta. Fogalma sincs, hogy kihez akart menni az állomás mögött.

Az állomás raktárával szemben lakott az igen vagyonos Tóth Pál, gazdálkodó. Az éléskamrája és termény hombárja a Kovács meglövési helyének a közelébe esett. Az öreg Tóth vagyonát Amerikában szerezte, ahol fiatalabb korában tíz évet töltött. Egyedül éldegélt, s a földjét bérbe adta ki. A bérben kapott terményt tartotta a kamrájában, illetve a hombárban.

A lövedékről szóló szakértői vélemény és hogy Tóth Amerikában is járt, reá terelte a gyanút. A fegyvertartási engedéllyel rendelkezők névjegyzékében nem szerepelt ugyan, de azért tarthatott fegyvert. A nála megtartott alapos házkutatás eredménytelenül végződött. Holt pont-ra jutott a nyomozásunk, s az eset a kiderítetlenek közé került.

Napok teltevel bevonult az öpk. szabadságáról. Egykedvűen hallgatta meg a fenntebb leírt ügyet is. Pár nap elteltével, az egyik reggelen azzal jött be az őrsre: "Holnap reggelre lesz a pisztoly, amelyikkel Kovácsot meglőtték!"

Tudtuk, hogy a thts. ur nem tréfál, de meg azt is észrevettük napok óta, hogy valamiben töri a fejét, mert igen szótalan volt.

Elindultunk tehát szolgálatba. Ugy irányította a dolgot, hogy az egyik jór. éjjelre abban a községben tartsa a nagy-pihenőt, hol Kovácsot agyonlőtték. Ő pedig jóval előbb elindult már e községbe. Ott a községi orvossal tartott előbb egy kis időjárási és politikai eszmecsere-t, majd rátért a tárgyra. Megkérdezte a doktort, hogy elég erős-e a szíve az öreg Tóthnak egy kis lelkimegrázkódtatás kibírására. A doktor úgy nyilatkozott: "Jó erős még az öregnek a szíve, habár közel van a 80. életéhez".

Az nap estére aztán Kérész thts. kért két hitest, de meg a község jegyzőjét is felkérte, hogy az éjjel fontos nyomozásnál legyen jelen.

Senki nem tudott semmit a továbbiakról, mert az öpk. tartózkodó volt mindenkivel szemben, ha valami nagyot akart végezni.

Beérkezett a községbe a portyázó járőr is, s az ellenőrzés után azt a parancsot kapta, hogy éjfélig pihenjenek, de azután szükség lesz rájuk.

Pontban éjfélkor aztán ismertette Kérész thts. a tervét: A legnagyobb csendben elmegyünk az öreg Tóth lakásához. Ott az utcára néző ablaka alatt mindenki húzódjon meg. En az ablakon keresztül beszélgetek az öreggel, s a hallottakat mindenki jól jegyezze meg.

Elindultunk hát a polgári egyenekkel együtt a Tóth lakása felé. Az öpk. a pihenő-szobáról magával hozott egy lepedőt. Az időjárás mintha megérezte volna, hogy szellemidézés következik: kísérteties volt. Komor fellegek tornyosultak az égen, fújt a szél és a távoli villanások vihar bekövetkeztét jelezték. A hold is csak ritkán mutatta meg sápadt arcát.

A helyszínre érkezés után a thts. ur kivételével mindannyian az utcai szoba ablakai előtt leguggolva húzódtunk meg. Ő pedig magára öltötte a lepedőt, hogy másik ablakot megkocogtatott. Többszöri kocogtatás után hallottuk, hogy Tóth felkelt az ágyból, s odajött az ablakhoz, melyen keresztül kérdezte: "Ki az?"

Kérész siri hangon: "Nyissa ki az ablakot Pali bácsi."

Kinyílt az addig zárt ablak, s az öpk. siri hangon mondotta: "Hát nem ismer meg Pali bácsi? Én vagyok Kovács Mihály!"

-Hát te vagy az Mihály?

-Igen én vagyok!

-Mit akarsz tőlem?

-Nem haragszom Pali bácsira, hogy meglőtt, csak azt szeretném tudni, hova tette a pisztolyt?

-Nem akartalak én meglőni, csak rád ijeszteni! Azóta nekem sem éjjelem, sem nappalom.

-Gondolom, de mondja már meg, hol van a pisztoly, mert nekem sincsen nyugodalmam?

-Ide a kert hátuljára, a vályogvető gödörbe dobtam!

-Köszönöm Pali bácsi! Nem haragszom magára, mert én voltam a hibás. Isten áldja meg, és legyen nyugodalma.

Ez után Kérész thts. úgy lepedősen ellillant az ablak alól.

Tóth még egy darabig sóhajtozott a nyitott ablakban, majd becsukta azt, amikor mi is csendesen ellopakodtunk onnan.

Az ópk. már a községházán volt. Ott a jegyző és az esküdtek beérkezésünk után gratuláltak neki sikeréhez.

Másnap a község tűzoltó szivattyújával mentünk a Tóth házához. Parancsnokunk csak annyit mondott az öregnek, hogy a vályogvető-gödörjéből a vizet kiszivattyúzni akarjuk, mivel annak a fenekén van az a pisztoly, mellyel Kovács Mihályt meglőtték. Az öreg csak pislogott ehhez.

Kér órai szivattyúzás után valóban előkerült a pisztoly.

Kérész thts. még most sem kezelte gyanúsítottként az öreget. Évdődött vele, s elmondotta neki, hogy az éjjel találkoztunk egy fehér lepelbe burkolt kísértétfélével. Felszólításunkra, hogy kicsoda, csak annyit mondott: "A pisztoly a Tóth bácsi kertjének végében levő vályogvető-gödörben van, és Tóth bácsi csak véletlenül, nem készakarva lötte meg Kovács Mihályt". Aztán eltűnt nyomban, mintha a föld nyelte volna el.

-Az pedig mán Kovács Mihály volt- mondta az öreg Tóth.

-Én elég sokat beszélgettem vele! A fene sem akarta meglőni. Akkor éjjel hallottam, hogy a kamrában matat valaki. Fogtam ezt a pisztolyt, amit még Amerikából hoztam magammal, kimenve látom, hogy egy alak ugrik át a kerítésen. Utánna eresztettem egyet, s biz' az telibe találta szegény Mihályt-. Hát így is nyomozott valamikor Kérész thts., ópk.

oooOooo

DICSERLETEK KIHIRDETESE.

A MKCSBK.Vezetője diszes okiratban a következő Bajtársakat megdicsérte:

Dr. Sz.S. g.fhdgy-t, Canada. Mint a Torontó-i csendőr csoport kiváló vezetője hazafias lelkesedéssel és fáradhatatlan ügybuzgalommal munkálta a bajtársi élet szellemét és jövőjét. Ami a hatósági működési engedély -a Charter- elnyerésével az egész magyar Csendőrség tekintélyére és sorsára is döntő kihatással jelentkezik: ezért a felbecsülhetetlen és elvülhetetlen érdeméért.

v.Sz.K. szds-t, Canada. Mint a Torontó-i csendőr csoport kiváló, lelkes és főttrékész tagja, a magyar- és a bajtársi érdekek akadályt nem ismerő, bátor harcosa, teljes erkölcsi és anyagi súlyával sietett Csoportvezetőjének támogatására abban a fáradozásában, hogy a csoport hatósági működési engedélyt -Chartert- nyerjen és ennek birtokában fokozhassa áldásos munkáját a magyar jövő érdekében: ezért a kiváló szellemiségért és mindenkor tapasztalt áldozatkésztségért.

K.L.főtörm-t, Canada. Mint a Torontó-i csendőr csoport kiváló, lelkes és áldozatkész tagja teljes erkölcsi és anyagi támogatással sietett Csoportvezetőjének segítségére abban a munkájában, hogy a csoport hatósági működési engedélyt -Chartert- nyerjen: ezért az emelkedett magyar- és bajtársi magatartásáért.

T.B.törm-t, Canada. Mint a Torontó-i csendőr csoport kiváló, lelkes és a közösség érdekeiért mindenkor áldozatra kész tagja, teljes erkölcsi és anyagi támogatással állt Csoportvezetője mellé, hogy a csoport a hatósági működési engedélyt -Chartert- elnyerhesse és ezzel is fokozhassa eddigi hazafias és bajtársi tevékenységét: ezért a nemes és fennkölt magatartásáért.

Cs.E. szds-t, Nyugatnémetország. Mint 1944/45-ben Budapest, az ostromlott magyar főváros csendőr védői egyik lovagkeresztos hősiének az ellenség előtt tanusított vitéz és bátor magatartásáért, a főváros közbiztonságának az összeomlásig való fenntartásáért, a csendőr rádióan az utolsó budai jelentés leadása után történt fogságbaeséséig híven, becsülettel és vitézül teljesített kötelességeiért és 17 évig tartó mátyróságáért.

B.J.törm-t, Brasilia. A testületi- és a bajtársi élet fenntartása körül egy évtizeden át tanusított példatadóan hűséges magatartásáért, izzó hazaszeretettel telített munkásságáért és áldozatkésztségéért.

oooOooo

CSENDŐRNAPI EMLÉKEZÉS ELŐKÉSZÍTÉSE.

Az idei csendőrnapi vonatkozó összefoglalónkat még nem közölhetjük, mert több csoportunktól nem érkezett be az azt tárgyaló értesítés. Ehelyett annak mikénti előkészítésére közlünk szemelvényeket.

Canadai területvezetőnk 1/1963 sz. Körlevelében az alábbiakat írta:

"Bajtársak! Őrzője vagyok-e én öcsémnek Ábelnek? Az Öszövetség sárgult lapjairól Kainnak az Urhoz intézett ezen szavai jutnak most eszünkbe. Tizennyolcadik csendőrnapot töltjük most Hazánkban kívül. Egyben és egyenként felvetődik mindnyájunk lelkében a kérdés: Őrzője vagyok-e én a testületi emigráció munkájának? Őrzője vagyok-e én a bajtársi szeretet melegénél? Őrzője vagyok-e én a Testület hagyományainak? Őrzője vagyok-e én Hazánkhoz és Fajtánkhoz való tartozásunk érzésének?"

Bevezetésként, 1963. csendőrnapiján, ezen gondolatok jutnak eszünkbe. Ezen a napon még a közömbös Bajtársak is megjelennek sorainkban. Nyugodtan állíthatjuk, hogy mindnyájan őrzői vagyunk a megelőzően felsoroltaknak.

Bajtársak! A csendőrnapi a megemlékezés ünnepe volt és marad mindenkor. Néma "Vigyázz" állásban tisztelgünk Hőseink, Vértanúink és közbiztonsági szolgálatunk Áldozatai előtt. Bletükkel, vérükkel és vértanúságukkal tettek elsgét szolgálati esküjünknek. Úvék ezen megemlékezési ünnep.

Bajtársak! Szétszórva, de meg nem törve, 1963. csendőrnapiján léleekben és gondolatban mindannyian együtt vagyunk. Azokban az órákban csendüljön fel ajkainkon, ugyis mint befogadó Országunk hűséges alattvalóinak, ugyis mint Hazánkhoz mindörökre hív magyaroknak ajkain az ima, a fohász és a könyörgés:

GOD SAVE THE QUEEN és ISTEN ÁLLD MEG A MAGYART.

+ + + +

Nyugataustraliai csoportunk vezetője következőben intézkedett az idei csendőrnapi ünneplésére:

"Magyarúságunk és csendőri hűségünk kifejezéséül az 1963. évben is csendőrnapot szándékozunk tartani. Ez lenne itt a második, melynek méltó megünneplésére idejében fel kell készülnünk. Tudom jól, hogy kevesen vagyunk s azt is tudom, hogy eszközeink csak szerények lehetnek, de ez semmit sem vehet el hűségünkéből, sem ünnepségünk őszinte melegségéből. Kicsi kápolnából ugyanugy felszáll az ima Istenhez és meghallgatásra talál, mint egy hatalmas templomból, ha az hitből jön.

A mult évi ünnepség a mi házukban, bajtársak és meghívott csendőrbárátok jelenlétében folyt le s azon -a csendőriek részéről- v. Olah-Sajti Lajos, leánya Valéria, a két fiam és jó magam szerepeltünk. Szeretném, ha ez esztendőben a szereplők személye, legalább részben változna, azzal is kifejezve, hogy valódi közösségben élünk. Dönteniünk kell tehát a hely, a program és a szereplők tekintetében. Időpontul olyan vasárnapot javaslok, amely utámi hétő ünnep/március elején/, hogy a vidéken lakók is résztvehessenek. Valászt kérlek minden egyes Bajtársamtól idei csendőrnapiunk helyére és műsorára vonatkozóan, szívesen veszem az ünnepséggel kapcsolatos más javaslataikat is. Mindenki ajánlkozását és közreműködését szeretettel kérjük és örömmel várjuk, hiszen ez a mi közös ünnepségünk."

+ + + +

Itt említjük meg, hogy a torontói és sydneyi csoportjaink díszes és nyomtatott meghívókat bocsájtottak ki az idei csendőrnapi emlékezéssel kapcsolatos sokat ígérő műsorral.

Az ismerttetett gondos előkészítések után arra biztosan számítunk, hogy az idei csendőrnapi emlékezések sikerben és eredményben is tulszárnyalják az eddigieket.

Itt kérjük mindazon csoportjaink Vezetőit, akik az idén tartott csendőrnapi történéseiről még nem értesítettek, a tudósításaikat mielőbb juttassák el ide.

oooOooo

Ezton köszönettel nyugtázzuk az On 17.86. Gulp. hozzájárulását a B.L.-re
székhelyünkhöz

KÖZLEMÉNYEK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

A port-colbornei és USA-beli csoportjaink vezetőjét - a new-berseyi kivételével - kérjük, hogy mielőbb közöljék kiadandó könyvünkre igényléseiket. Itt említjük meg, hogy a szórványban élő Bajtársaink közül -létszámukhoz viszonyítva- ezideig kevesen rendeltek meg a könyvet. Ujból felhívjuk tehát figyelmüket annak igénylésére.

+ + + + +

Ujból kevesebben lettünk! Mátray Ferenc ezds., bajtársunk hosszabb betegeskedés után múlt hó 24-én, Nyugatnémetországban meghalt. Otthon csaknem mindig olyan beosztásokban teljesített szolgálatot, melyek különös körülményt és tapintatot igényeltek, végül a H.M. 20. osztály vezetője volt.

Kint az emigrációban is résztvevett közös célunk munkálásában, egyidőben Közösségünk közigazgatási vezetőjeként. A kinti munkánkban további intenzív közreműködését az utóbbi években fokozatosan gyengülő egészségi állapota gátolta.

Haza vágyott, melyet meg nem érhetett! Teremtőnk másként rendelkezett, aminek megváltoztatására a gyarló ember képtelen. A változhatatlanba bele kell nyugodni.

Ferikém! Isten Veled! Mi még találkozunk! /Szerk./

A másik halottunk Dr. Gyárfás Sándor szds., bajtársunk, ki az USA-ban, Trentonban, m. évi december hó 4-én, szívizélhűdés következtében, váratlanul és hirtelen vált ki sorainkból.

Az elszólitottaknak legyen zavartalan pihenésük az idegen földben is, hátrahagyott hozzátartozóiknak pedig a hatalmas Isten adjon mielőbbi vigasztalást!

+ + + + +

Bajtársaink és Olvasóink figyelmébe! Novellákat, élmények leírását vagy más általános érdeklődést kiváltó cikkek beküldését kérjük lapunkban való közlés céljából.

Eddigi közleményeinket 3-5 Bajtárs írta, természetesen minden anyagi díjazás nélkül. Anyagiakat a jövőben sem tudunk áldozni.

Felhívásunk megszívlelését kérjük!

+ + + + +

K.J. alhdgy. USA., dr. K.G. szds. és P.I. tórm., Canada, Bajtársainkat kérjük, hogy válaszoljanak utóbbi levelünkre. Szokatlan hosszú ideig tartó hallgatásuk érthetetlen.

+ + + + +

Rajta! Rajta! Szuronyt Szeggezz! /1849./

Fuchner osztrák tábornokhoz, Erdély katonai parancsnok hoz csata közben odavágtat egy törzstiszt és jelenti, hogy a magyarok ismét elfoglaltak egy üteget.

-Micsoda?- kiáltja a generális. -Ezek veszik el ágyúinkat, akik nem is katonák, és akik nem értenek a stratégiához?

- Jaj kérem, kegyelmes uram- válaszol a törzstiszt, -stratégia ide, stratégia oda, de amikor azt vezénylik a honvédeknek, hogy rajta, rajta, szuronyt szeggezz, mire észrevesszük magunkat, oda az üteg.

oooOooo

=====

H A N D S C H R I F T - K E Z I R A T. ADRESS-CIM: B. L. SZE KESZTŐSÉGE.

UTRECHT. Nansenlaan 29. Nederland-europe.

=====

Drukkwerk! Heer
Printed Matter! Mr. Dr. B. R E K T O R
Periodique! Msr. P. O. Box 784.
Bruchsache! Herrn.

Presidio Of Monterey, Calif.

U. S. A.